

רן פרידור
הקרב על השלווה

הוצאת "תמרי"

רן פרידור

הקרב על השלווה

הוצאת "תמרי"

Writer name

Book Name

התצלום בשער:

"עיקולו המתפתל של גזע שרוף בשער אחורית" – יעל פרוייליך, הגן האקולוגי הוד השרון

מס"ב: 000-0000-00-0 ISBN:

©

הזכויות שמורות לרן פרידור ולהוצאת "תמרי"

Copyright by Writer Name

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי – אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מאת בית ההוצאה לאור.

כתובתי באינטרנט: <http://orapr@zahav.net.il>

נדפס בישראל תשע"ב • 2011 Printed in Israel

סידור, עימוד, לוחות והדפסה:
א. אורן הפקות דפוס בע"מ

סדר השירים

9	בין המילים
10	שיר נולד
11	ללא מילים
12	שליטה
13	נעורים
14	השקט שאחרי
15	בראי
16	בין לבין
17	ללא מילים
18	בבוקר שאחרי
19	ביום מותה
20	ללא מילים
20	לילותי קשים לעכול,
21	בשעות הקטנות של הלילה
22	הקרב על השלווה
23	אחת בלילה
24	שכירות
25	ללא מילים
25	כְּאֵבִים חֲסְרֵי בּוֹשָׁה
26	סלע האהבה
27	קשר עין
28	הטבעת
33	זמן
34	המופע האחרון
35	מאמץ
36	מסע
37	באקה אל-גרבייה
38	המפה
39	במרחק פסיעה

40	ארבעה חלונות
41	הרגע הזה
42	מכתב לרווית
44	ללא מילים
45	מעל גרנלנד
46	HILTON, CDG-PARIS
47	היופי הנסתר
48	צמיחת הענף המת

שִׁיר וְסֵפֶהוּ,
בְּלֶדֶה וְהֶהוּוּר,
יֻמְנֵי מִסְעֵ וּבְרֵבוּר
וְהַכֵּל בֵּין דְּפֵי מוֹחֵי
אֶצוּר

אָז
לֹא לֹמֵר דְּבַר לְאִישׁ,
לְתַת רֶק לְמַלִּים
לְרַגֵּשׁ וּלְהַרְגִישׁ.

עֵרַב רֵאשׁ הַשְּׁנָה

בין המילים

יש מלה שמשמיעה קול
נוגע ללב

ובין המלים
לפעמים תהום

ובין המלים
לפעמים חלום

שיר נולד

המקום בו אתה נשָׂרָף
המקום בו הרעיונות
מתחילים להבִּיר,
המקום בו השורות
חוזרות להאִיר
הוא המקום
בו נולד
השיר.

*

שָׁמַיִם וָאָרֶץ
הִתְהַפְּכוּ עָלַי פְּתָאִים
וְשֹׁרְדֵתִי בִּינֵיהֶם
לֵלֵא מָתָם.

שליטה

שולט בחמר,
שולט בקצב,
שולט בדָרָךְ.

מוצק החמר,
מְהִיר הקצב,
סלולה הדָרָךְ.

רוצה לתהות,
רוצה לבהות,
רוצה לתעות,
רוצה למחות.

נעורים

בְּבַקֵּר בּוֹ שָׁבוּ
הָעֵצִים לְלִבָּב,
שָׁבוּ נְעוּרֵי
לְבַקֵּשׁ עַל עֲצָמָם
וְלֹא נִדְחוּ.

חִפְּשֵׁתִי לָהֶם דָּרָה,
בּוֹא אֶל הַיְכָלִי
לְרַעֲנֵן פְּרָקִי זְכוֹנוֹתַי
וְלֹא עוֹד.

כִּי נִטְתָּה הַשֶּׁמֶשׁ לְשַׁקֵּעַ
וְהִירַח בְּאוֹרוֹ הַמָּלֵא,
חֲשַׁף קַמְטֵי בְּגָרוֹתַי.

השקט שאחרי

בעת ההיא
לאחר שנפרצו המחסומים
והתרוקנו
בשקט שאחרי
מתעוררים בי לאטם
נבטים של יצירה.

בראי

מתבונן בפני בראי המארה,
בלילה בשרותי האורחים.
פני רחוצות, אבל איני מגלח.
קמטים על מצחי וכלי חיוכים.

השקט סביב ממתין,
לקולות שייצאו מפי לקולות
כשאזכרה לזהות ולהבין.

המצח רחב, השער דליל,
האף ארוך, השפתיים צרות.
פני משקפות את אמת הגיל.
אבל עיני נשארות צעירות

מוצא את הזמן, מבקש לגלות,
מנסה לתקשר עם אותו האני
שמתוכי מנסה לעלות.

בין לבין

בין לבין מחשבותי נודדות,
מתקשות לעגן,
בקרקעית
ים הרגשות.

קרוסלה דמיונית,
מסתחררת,
נעה בחלל המציאות,
מונעת מצוארי.
לנטות לאחד הרוחות.

*

אומרים, הוא שומר את הדברים בבטן,
ואני שומר את כאבי ברגלי,
לדרך עליהם,
לנעץ בהם עקבי.

אני ממשיך ללכת,
ולא נעצר גם כששירי תמוסים,
עד שהכאב יתרגל אלי
ואני אליו.

אומרים, הוא שומר את הדברים לעצמו
ואני זורק אכזבתי גם
אם שלי היא לשלהם.
עד שימאסו בי
עד שאתאכזב מהם.

אומרים
כל כך הרבה דברים.
ואני שותק.

בבוקר שאחרי

ואחרי כן
בבקר,
ממקום מסתור,
הצצתי לאחור,
נגוזו,
כאלו כלום לא ארע,
ממתין.

ביום מותה

בן ששים ושלש,
סבא מאשר,
מתאבל על אמא
שהלכה לעולמה.

בן ששים ושלש,
אב "פולגי",
רוצה לאמא שלו,
שאבדה לו לפני שנים מספר.

בן ששים ושלש,
אבל עדין,
הילד היפה של אמא
עד הרגע האחרון
ולנצח.

*

לילותי קשים לעכול,
לועס היטב את הזמן
ללא הועיל.

מתקשה לבלע
מחשבות טורדניות
המקננות בגרוני.

חלומות רטבים
נגרים לפי
להקל על גלישת מזוני

מתעקלים במורד הושט
שוקעים בחלצי
והלילה לא נרגע.

בשעות הקטנות של הלילה

1

רְגָשׁוֹת עֲלוּמִים מְטַפְּסִים
בְּשׁוּלֵי גְרוֹנֵי
מְחֻזְקִים אַחֲזֵתָם בְּמִיתְרֵי הַקּוֹל
לְבַל יִמְעְדוּ וַיִּגְלְשׁוּ
לְחַלֵּל אֲדִישׁוֹת הַיּוֹם, יוֹם
בְּקִנְהַ הַיּוֹשֵׁט

טעם

החזיה

נשאר בלע הפעור

של הר געש פולט

2

אֶהְבֶּה כְּלוּאָה
מִשְׁתַּחֲרָרֶת לְאֵטָה
רְחֹשֵׁי הַמְקַרֵּר בְּחֻדְרֵים הַדּוֹמָמִים
מְכַרְיָזִים
עַל צִנַּת הַקִּיּוֹם
הַמְזִינָה אוֹתָנוּ

הקרב על השלווה

כְּשֶׁהִלִּיָּה עֵמֶק בְּתוֹכָנוּ,
שְׁהִיּוֹם מִצָּה עַד תָּם
בְּגִדוּדִים, מְסַתְּעֵרוֹת מַחְשְׁבוֹתֵינוּ,
עַל הָרֹאשׁ הָעֵמוּס בְּטִרְדוֹת הַיּוֹם.

כְּשֶׁהִגּוֹף הָעֵיף לְשָׁנָה מְשׁוּעָה,
כְּשֶׁמְּחַוְשֵׁי הַלֵּב מְזַכְּרִים נִשְׁכָּחוֹת,
בְּפִלְגוֹתָיו, צָבָא הָרָגַשׁ תּוֹבֵעַ
קִרְעֵי עוֹלְמוֹת לְאַחוֹת.

כְּשֶׁמְּחַשְׁבוֹת וְרִגְשׁוֹת מִתְעַמְּתִים,
מִגִּיעַ הַקֶּרֶב לְשִׂיאִים.
אֵין מְנַצְּחִים וְאֵין מְפַסְּדִים,
בֵּין הַפִּלְגוֹת וְהַגְּדוּדִים

וּבְאֵין הַכְרֵעָה
לְאֵט, הָאֲבָךְ שׁוֹקֵעַ,
וּבְאֵין הַכְרֵעָה
תְּשִׁישׁוֹת, שְׁקֵט שׁוֹפֵעַ.
גּוֹלֵשׁ עַל הַגּוֹף וְהַנְּפֶשׁ,
שְׁלוּהָ!

וּבָהּ בְּעֵת בְּעוֹלָם אַחַר בְּקִרְבָּנוּ
תּוֹצְאוֹת הַקֶּרֶב הַגְּדוֹל
יוֹצְרוֹת חֲלוֹם קָטָן עִבּוֹרָנוּ.

אחת בלילה

אחת בלילה,
את ישנה,
אהבתי זוחלת
לכל פנה.
מנסה לפלש אל חלומך,
נהדפת לאחור.

אחת בלילה,
את ישנה,
מכרבלת בשמיכה
בעולם אחר.
ואני עדין ער.
נוכחותי המסרבלת
גורמת לך להתעורר

אחת בלילה
את ישנה.
שתים בלילה
אני נרדם.
שלוש בלילה
כל אחד בחלומי.

שְׁכִירוֹת

שְׁכַרְתִּי חֶדֶר עֲלִיוֹן
בְּלֶבֶת הַחֲצוּי
הַשָּׂאֵר
סִרְבָּה לְהַשְׁכִּיר

*

כְּאֵבִים חֲסְרֵי בּוֹשָׁה
מְטִילִים עַל גּוֹף
אֶהוֹבְתִי

בְּנִקְדוֹת הַחֶשֶׁק
עַל גְּבִהַ
אֶצְבְּעוֹת זְרוֹת לֹחֲצוֹת
לִשְׂוֹא.

בְּלִילוֹת אֲרָכִים
חֲסְרֵי מְנוּחָה
אֲנִי צוֹפֶה בָּהּ
מִתְפַתֶּלֶת בְּשִׁנְתָּהּ.

לוֹ אֲנִי בְּמִקוּמָהּ

סלע האהבה

לְמוֹל עֵינֵי עוֹלוֹת תְּמוֹנוֹת
וּבְאֲזְנֵי קוֹלוֹת.
אֶהְבְּתִי אֱלֹהֵי שׁוֹקֵעַת
בְּמִקְצָבִים מְשִׁתְּנִים,
כְּמִשְׁקַע שְׁבֵת־חַתִּית הַסֶּפֶל.

מְחַלֵּפָה וּמְשַׁנָּה צוּרְתָהּ
מְרוּחַ קְלִילָה, מְרַחֶפֶת
מֵהַתְּלַהֲבוֹת נְעוּרִים
לְסֵלַע מוֹצֵק.

רְבֹד מְעַל רְבֹד
תַּעֲרֹבֶת גְּבִישִׁית,
שֶׁל נְסִיוֹן וּתְשׁוּקָה
עִם נְשָׁמָה וְיָפִי

שׁוֹקֵעַת וּמְתִיּצָבֶת
לְאֵט
עַד מוֹתִי.

קֶשֶׁר עֵין

אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂיוֹם יְבוּא
וְהַכֵּל יִהְיֶה אַחֲרַת
וְהָעוֹלָם כָּלוּ יִסְעַר
וְתֵאבֵד הָעֵטָרֶת

אֶת יוֹדַעַת וְהֵם יוֹדְעִים
שְׁחוּטֵי חַיֵּינוּ קְשׁוּרִים בְּקֶשֶׁר עֵין
וְגַם אִם הַכֵּל פֶּתָאֵם יִתְפּוֹרֵר
כְּדוּר חַיֵּינוּ יִשְׁאָר כִּישׁ מֵאֵין.

וְקִשָּׁה יִהְיֶה לְהִסְתַּגֵּל
וְלְהַמְשִׁיךְ לְמֵרוֹת הַכֵּל
שֶׁתְּהוּ וְבָהוּ שׁוֹלֵט
וְאֵין מִשְׁמִיעַ קוֹל.

וְאֶת תְּשׁוּמֵי עַל קֶשֶׁר עֵין
וְאֲנִי אֲשַׁמֵּר עַל מַגַּע הַדּוּק
וְיַחַד נִצְלַח אֶת הַסַּמְבֵּטְיוֹן
כְּשֶׁגּוֹפְנּוּ הָרֵטֶב חֲבוּק.

כִּי נוֹלְדָנוּ לְחַיּוֹת בְּיַחַד
לְטוֹב וְלָרַע
בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא

הטבעת

בשָׁדֶה לְעוֹלָם הוּא הַגִּיחַ
בְּדֶרֶךְ לְחֹדֶר הַלְדָּה.
מִמַּעַל הַגּוֹרֵל לוֹ הַבְּטִיחַ
עֲתִיד, לְפָנָיו אִישׁ לֹא יֵדַע.

הוא גָּדַל בְּמוֹשָׁב נָדָח,
לְיַד הָעִיר הַגְּדוֹלָה.
גָּדַל שָׁרְשִׁים, צָמַח וּפָרַח
רְחוֹק מִשְׁאוֹן וְהַמְלָה.

הוא פָּרַק מִסְגְּרוֹת לְמוֹדִים
הַעֲדִיף לְהַתְּבוֹדֵד בְּטָבַע.
לְמַד לְבָדוֹ פֶּשֶׁר הַדְּבָרִים,
הַקּוֹל, הַתְּמוּנָה וְהַצֶּבַע.

אָמְרוּ – פָּרָא אָדָם,
סוּגַד רַק לְחַפְשׁ, לְבְרִיאוֹת
אָמְרוּ – יִתְקַשֶּׁה לְהִסְתַּגֵּל
לְמִשְׁמַעַת, פָּרִי הַמְּצִיאוֹת.

היא נוֹלְדָה יָפָה בְּמִיחָד
מִקְסִימָה כָּל אֶחָד
היא חוֹנְנָה בְּכָל הַמַּעֲלוֹת,
בְּזֹאת הַבְּחִינּוֹ מִיָּד.

היא חֲלָמָה עַל עֵלָם חֲמוּדוֹת,
עִמּוֹ תַחֲיָה כְּבַחֲלוֹם.
היא קָרְאָה סְפָרֵי אַגְדוֹת
עַל נְסִיךְ הַמוֹפִיעַ פֶּתָאֵם

היא יצאה לטייל ביער
בסמוך למקום מגוריה
וכמו בשירים, היא פגשה
את הנער אביר נעוריה.

אמרו – המבטים הצטלבו
העצים בערו.
אמרו – בפגישה שפזאת
השמים הוארו.

הם לחשו מלות אהבה
נתנו דרור ליצרים הרדומים
ועל שפעת פרצי תאוה
השקיפו המלאכים ממרומים.

הם הבינו כי נקשר גורלם
לחיות לעד כזוג יונים
הוא חשש מהחפש שתם
היא תכננה החפה בגנים.

הם צפו לבאות בתקנה
שניהם ביחד וכל אחד לחוד
הוא צפה לחיי שלזה
היא לנשואין ואחוד

הם התכוננו לטקס
רבות צריך ללמד
לראשונה נודע לו
שטבעת יצטרך לענד.

היא אִמְרָה לוֹ
הַקָּשֶׁר בֵּינֵינוּ חֲזָק וְעֵמֶק
אוּלָם הַמְסֻרֶת קוֹבֵעֵת
הַטְּבֵעֵת, סִמָּל, כְּמוֹ חֶק.

היא קָנְתָה לוֹ טְבֵעֵת זֶהָב
פְּשׁוּטָה וַיִּפֶּה עַד כָּאֵב
קוֹשֶׁרֶת הַנְּשֻמָּה מֵהֶאֱצִבֵעַ
יֵשֶׁר עִם הַוְרִיד אֶל הַלֵּב.

חֲרַתָּה אֶת שְׁמוֹ עָלֶיהָ
וְהוֹסִיפָה חֲרִיתֶת צְפוּר דָּרוּר
אִמְרָה לוֹ הַטְּבֵעֵת קִמַּעַ
שְׁלֵמָה אֲהַבְתָּנוּ תִשְׁמֹר.

היא אִמְרָה לוֹ שְׁמֹר הַטְּבֵעֵת
וּמֵאֲצִבְעֶךָ לֹא תִסְיֶרָה.
הַתְּקִשָּׁה לְהֶאֱמִין,
אֲבָל נִכְנַע וְנִעְנָה לְגִזְרָה.

הם נִשְׂאוּ בְּמִזְל טוֹב
וְחָיו יַחְדוֹ בְּאִשֶׁר וְאֶהְבָּה
הוּא לְפַעֲמִים נִעְלָם
הַסְּתוּבָב חֶסֶר מְנוּחַ בְּסִבִּיבָה

כָּל עֶרֶב לְפָנַי הַשָּׁנָה
נִהְגָה לְהִסִּיר הַטְּבֵעֵת.
בְּחִלּוּמוֹתָיו הַסּוֹעֲרִים,
לֹא כִבְלֵי מִשְׁמַעֵת.

וּלְפֶתַע פְּרָצָה מִלְחָמָה.
הוא גֵּיס וְנִשְׁלַח לַחֲזוּת.
היא חֶסֶרֶת נְשִׁימָה
דוֹאגַת אַחוּזוֹת תְּזוּזִית.

וְהַבְשׂוּרָה בְּלִילָה הַגִּיעָה
הוא נְעֻדָר, לֹא מוֹצְאִים הַגּוֹפָה.
היא מִתְמוֹטְטֶת, נוֹפֶלֶת
מָה יִהְיֶה בְּסוֹפָה?

וְיוֹם אֶחָד נוֹדַע לָהּ,
עַל לֹחֶם שְׁנִפְצָע וּפְנָה.
היא חֶשָׁה אֵלָיו לְבַקְרוּ
אוּלַי תִּתְבַּהֵר הַתְּמוֹנָה.

בְּחֻדְרוֹ חָבוּשׁ כָּלֹּ הַפְּצוּעַ
עֵדִין חֶסֶר הַכֶּרֶה
אֵת שְׁמוֹ בְּשֶׁקֶט לֹחֶשֶׁת,
הָאֵם תִּשְׁיֵג הַמְטָרָה?

לְפֶתַע עֵינָיו מְמַצְמְצוֹת,
הִיתְעוֹרַר, הִיפְקִיחַ אֵת עֵינָיו?
הַמְכִיר הוּא הַיּוֹדֵעַ?
הֵיכֵן הוּא יִקְרִי עֶכְשָׁו?

וּפְתָאֵם נִפְתְּחוֹת הָעֵינַיִם
וְהִנֵּס הַגְּדוֹל מִתְרַחֵשׁ
אֵלָיָה מוֹשִׁיט הַיָּדַיִם
וּבְשֶׁקֶט לָהּ הוּא לֹחֵשׁ

היא שולחת ידה למטה
ושולפת משם מעטפה.
היא פותחת אותה לאטה
ומחזיקה טבעת יפה

זמן

כְּשֶׁעוֹן
זְמַנֵי מְדוּד,
מְחוּגְגֵי נְעִים,
תְּלוּיִים אֶחָד לְאֶחָד,
בְּקֶצֶב שׁוֹנֶה.

כְּשֶׁעוֹן,
בְּחֻשְׁכַת כֵּיס קֶטָן
בְּמַעֲלֹו שֶׁל אֶדוֹן
שְׁעֵתוֹתָיו בְּיָדוֹ.

כְּשֶׁעוֹן
עָנוּד עַל יַד רִכָּה
מְנַחַת בְּחֻשְׁכָּה
עַל כְּתֵף אֶהוּבָה

כְּשֶׁעוֹן,
תְּלוּי עַל קִיר
מְטֻלְטֵלֶת נִשְׁמָתִי,
לֹא עוֹצָרֶת.

המופע האחרון

הדלתות תסגרנה בשעה היעודה.
למאחרים לא תנתן אפשרות כניסה
לכן הזדרזו והגיעו בזמן

למאחרים לא תנתן אפשרות כניסה
לצפות במופע,
להשתתף במסע.

ואני מאד רציתי להכנס בזמן
לראות, להאזין
לא להחמיץ דבר

אבל לא יכלתי
ואולי בכונה התמהמהתי?

אולי עדין לא מאחר
אולי תנתן אפשרות כניסה למאחרים
אולי בכל זאת
אין זה המופע האחרון.

מאמץ

דְרוֹשׁ מְאֹמֵץ
בְּלִתִּי נְלֹאָה
לְהִתְגַּבֵּר עַל הַגְּבוּל
הֵלֵא נְרֹאָה
בֵּין יְאוּשׁ וְתִקְוָה –
אֶהְבָּה

מסע

מחשב נשא בתרמילו,
של יוצר במסע.
פאר היצירה בעיניו,
המתבוננות לכל עבר.
יוצר שורות שירה.

באקה אל־גרבייה

שֵׁשׁ בְּעֶרֶב
כְּבִישׁ שֵׁשׁ
גְּבֻעָה מְגַבֶּבֶת
בְּקִבּוּיּוֹת לְבָנוֹת
בְּאֵי סֹדֵר סִימְטָרִי
מִשְׁחָקִי שְׁמֵשׁ אֲבִיבִית
בְּקִרְנִים אַחֲרוֹנוֹת
נִפְרֶדֶת לְאַטָּה
מִכֶּפֶר יוֹנִי
שֶׁהִלְכֵנוּךְ וְהֵעֵנִי
נִחְבְּאִים בְּצֵל
מִדְּרוֹן הַגְּבֻעָה

המפה

המפה,
עליה בקשת,
"סמן לי אותות ודרכים"
היתה מקפלת
כעוגת מצות ששוקולד
נזל ממנה
לתחתית צלחת הלזין

באצבע מהססת,
טבולה במרח
שרטטתי מסלות של תקנה
שיטשטשו
לפני בוא הקר
והנגיסה התאוננית
תעלימם.

במרחק פסיעה

אי שם, מעבר לגדר
המלבבת בין בתינו
במרחק פסיעה, מהלא נודע,
שם משכנו של אחי החי
והגדר נצבת בלבנו.

ארבעה חלונות

גֵּרָה בְּבֵית קָטָן,
אֲרַבְעָה חֲלוֹנוֹת.
בְּקִצָּה הַרְחוֹב,
שֶׁבְקִצָּה הָעִיר.

הַתְּעוֹרָרָה עִם שַׁחַר,
מִחֲלוֹן חֹדֵר הַשָּׁנָה
נִשְׁקָף יַעַר אֶפֶל
עֲנַפְיוֹ חוֹמְקִים פְּנִימָה.

בְּשִׁלָּה צְהָרִים,
מִבְּעַד לְחֲלוֹן הַמְטָבַח רְאֵתָה,
אֵת הָאֵם וּבְנוֹתֶיהָ חוֹזְרוֹת לְבֵיתָן
שֶׁמַּעֲבֵר לְרְחוֹב.

בְּסוֹפוֹ שֶׁל יוֹם הַתְּקִלָּה,
הַצִּיָּצָה מִחֲלוֹן חֹדֵר הַרְחֻצָּה
עַל אֲבְנֵי שְׁפַת הַמְדָרְכָה
הַמְּסִימֹת תַּפְקִידָה
בְּקִצָּה הַרְחוֹב.

עֵיפָה, עַל סִפְתָּה בְּסֻלּוֹן עִם עָרֵב,
חֹשְׁבָה לְנוּחַ, לְהַאֲזִין לְדַמְמָה.
מִתְחַלּוֹן הַפְּתוּיֹת לְ"שְׁדָרוֹת הַמְּגַנִּים",
פֶּלֶשׁ פְּנִימָה
שְׁאוֹן הַרְחוֹב הַגָּדוֹל.

הַרְגַע הַזֶּה

זֶה לֹא הָיָה מוּבֵן לְמָה
אֲבָל זֶה הָיָה זֶה!
(זֶה הָיָה פְּשׁוּט מִפְּלֵא).

רְצִיתִי לְעַצֹר אֶת הַזְּמַן
בְּמָקוֹם הַזֶּה
לְהִשְׁאֵר בּוֹ לְנֶצַח.

רְגָלֵי הָיוּ מְסֻמְרוֹת לְקַרְקַע
לֹא יָכַלְתִּי לָזוּז
וְהָיוּ עֵדִים וְהִיְתָה אוֹרָה.

זֶה דְּמָה לְדַבְרִים רַבִּים
אֲבָל, לֹא הָיָה שֵׁם יָם,
לֹא הָיוּ גְלִים,
לֹא הִסְתַּכַּלְתִּי עַל שָׁמַיִם אֵינְסוּפִיִּים,
לֹא הִיְתָה לִי מִצְלָמָה לְהִנְצִיחַ.

אוֹר הַנְּגָהוֹת הִשְׁתַּלֵּב
בִּירֶק שֶׁל שְׂדֵה הַחֹטָה
בִּירֶק שֶׁל צְמַחֵי הַבֵּר וְעֵצֵי הָאֵלוֹן.
שֶׁל דִּשְׁא צְעִיר עַל גְּבֻעָה
וְרַקְפּוֹת וְרִדּוֹת, סְגֻלוֹת,
שְׂכָבוֹת, שְׂכָבוֹת
וְאֵי הַסֶּדֶר הַמְּפֹלָא
מִתְמַזַּג בְּשִׁגְעוֹן שֶׁל הַרְגַע הַהוּא.
חֲמֻשִׁים וְשִׁבַע שָׁנִים לְמַעַן הַרְגַע הַזֶּה.

מכתב לרווית

רווית,

במבט עיני הרוויתי את צמאוני,
במעינות הנסתרים של עריתך
נפגשנו לראשונה את ואני
לאור הזרקורים
שהאירו והסתירו את גופך

רווית,

צעיר הייתי וגם בגרתי
נשים רבות ראיתי ואהבתי.
חמוק אשה משלבת רגליה,
שד חצוף מבצבץ לרגע,
עדין מעבירים בי תשוקה
כשמולי אשה לבושה

רווית,

עמדת מולי
ללא מבוכה או הצטדקות,
ומי את? מי אני?
בוחן אותך, נערה יפה
ללא לבוש, או עדי.

רווית,

רב הנסתר על הנגלה,
בכל קפל גופך, בכל משחק של אור וצל
בתנוחות הגוף, במבט הקפוא,
במתח השריר ורכות האיבר.

אֲנִי מְקַנָּא בְּךָ, חִפְשִׁיהָ מְעַכְבֹּת
אֲנִי מְקַנָּא בְּךָ, מוֹדֵל הָעִירִים,
אֲשֶׁר אֶת גּוֹפֶךָ לֹא יִדְעֵתִי
וְאֵל נִשְׁמָתְךָ לֹא בִּאתִי.

*

יָרַח מִתְחַבֵּא
מִמְבֹּטֵי אוֹהָבִים
מִתְעַטֵּף
בְּכִסּוֹת
עֲנָנִים

מעל גרנלנד

מִבְּעַד לַחֲלוֹן מֵעַל גְּרַנְלַנְד
צְפִיתִי בְּהִנָּאָה
שְׁלֵג.
גַּם, יְצִיב, שְׁבָרִירִי.

מִבְּעַד לַחֲלוֹן מֵעַל גְּרַנְלַנְד
מְצֵאתִי עוֹלָם אַחֵר,
נְקִי, דְּחוּס, אֲוִרִירִי.

מִבְּעַד לַחֲלוֹן מֵעַל גְּרַנְלַנְד,
גְּלִיתִי יְפִי חֲדָשׁ.
טֹהַר שָׁמַיִם, טֹהַר יָם,
טֹהַר אֶרֶץ רִיקָה מְאֹדָם.

וּכְשֶׁרַחַפְתִּי בְּעֵנַן הַנוּצוֹת
חֲשֵׁתִי לְפֶתַע,
שָׁהֲאֶפֶר שְׁבִי וּסְבִיבִי
נִהְפֶּדֶ לְבֵן.

HILTON, CDG-PARIS

סְבִיבֵי זֹרְמִים
נִבְלָעִים, נִפְלָטִים
גּוֹשֵׁי אָדָם
מִמְכָּלִים מְעוֹפְפִים

הַמְפָאָר בְּמִלּוֹנוֹת,
נוֹצְרָתִי לְמַעַנָּם
בְּתוֹךְ נְעוּץ
תְּמִיד לְשֵׁרוֹתָם

מִבְּקֵשׁ לְפִנְקָם,
לְהַרְגִיעַ נִפְשָׁם
לְעַצֵּר אֶת הַמְרוּץ
לְהַנּוֹת מִמְחַמְדֵי

עִבוּרָם
אֲנִי רֵק
נִקְדַּת מְעַבֵּר
בְּדַרְכָּם

חוֹלְפִים בְּשַׁעְרֵי
בְּתַנּוּעָה מִתְמַדֶּדֶת
לְהַפּוּגָה קִצְרָה
בְּמִשְׁחָק תּוֹפְסֶת.

היופי הנסתר

ליעל

היפי הנסתר
בקלפת עץ מתפורר,
בחרס שבור,
בצדף המבצבץ בחול,
באבן שיש סדוקה.

היכלת
לגלות את יפיו של הנזנח,
לראות עצמה הנוצרת
משלוב
השבור, הנרוק, הסדוק.

האפשרות
לאחוז ברגע
בו הנץ פרח הקקטוס,
לשים לבנו
לעקולו המתפתל של
גזע שרוף

צמיחת הענף המת

שוכב על מטה טבעית,
מענפים משתרגים,
במרומי הפיקוס.

סערה חזקה שברה אותו,
מלאכתה לא השלימה,
להגיע למקום מנוחתו
כמצע יבש על האדמה
לדור הבא.

הטבע ממשיך במלאכתו הנצחית
להצמיח את ענפי הפיקוס
הגומעים שארית השמש
וטפות טל לאחר השקיעה.

צפרים נחות על הענף
שנעצרה אספקת מזונו
ועליו הצהיבו,
נגזר עליו להיות הענף היבש
השוכב על מטה טבעית
במקום בו מתחברים
הפיקוס והברוש
אל הרקיע.